Kyrkogårds VANDRING.se

Ester Linnea Olsson

Text av Siv Edquist

I Skåperud, Huggenäs föddes Ester Linnea Ohlsson 30 mars 1896. Hon var yngst i en syskonskara på tio barn. Det skiljde 23 år mellan det första och det sista barnet i familjen. Ester var dotter till nämndemannen Gustaf Ohlsson, född 1849 i Millesvik. Gustaf gifte sig 1873 med Britta Maria Johannesdotter, född 1854 i Alster. Nästan alla deras barn emigrerade till Amerika.

Ester blev bara 17 år gammal. Hon dog hastigt i akut barnförlamning den 12 januari 1914 och begravdes redan efter tre dagar. Risken för smitta var stor eftersom det inte fanns någon bot för sjukdomen och inget vaccin på den tiden.

Under sitt korta liv skrev hon ner sina tankar i en dagbok när hon var 13–14 år. Dagboken hittades omkring 100 år senare. 1909 skrev hon om Viktor som hon förälskat sig i. Hon skrev på vers om den stora sorgen och saknaden efter att hennes älskade Viktor ”lämnat henne” och rest till Amerika.

Ester Linnea Olssons dagbok

Livet är en dröm

ty vårt liv är väfdt

av samma tyg som

våra drömmar väfvas av.

2 maj 1909

Älskar jag honom, nej o nej

älskar han mej, jag vet det ej

21 maj 1909

Hans kärlekslåga den redan brinner

för mig en plåga jag alltmer finner.

Hennes glada humör lyser ibland igenom den djupa sorgen och såhär skriver hon den 29 september 1909

Mitt hjärta sjunger en glädjesång

och glöm all oro glöm allt tvång

i sommarns ljusa stunder

Gå ut och skåda blad och blom

och se vad ljuvlig rikedom

på ängar och i lunder.

Men hjärtesåret gör sig påmint igen och hon skriver den 1 december 1909

Det bor en evig oro i min själ

En oro som all fröjd och frid föröda

Den oron flyter och jag vet det väl

Utur ett vanskött sår som börjat blöda.

Ibland känner hon sig sviken, skrivet den 28 december 1909

Kan det ej kallas ett brott

att du mitt hjärta försökte att vinna

men då det du gjort, kastar det bort,

så skoningslöst bort

å gick att ett annat då finna.

Nyårsdagen 1910

Årtusenden förrinna i tidens vida hav

och tusen släktled finna

sin vagga och sin grav.

Allt svinner, blott ej hoppet

som mänska anden när,

att hela världsförloppet

emot ett mål oss bär.

Hvad drömmarsinnet anat

om löftets framtidsland

Hvad siarblickar spanat

av evighetens strand.

Allt strävar i förening

att ge vårt ”vara” mening

vårt liv en medelpunkt.

Men aldrig aldrig hunne

ur hoppet visshet gro

och aldrig aldrig funne

vår högsta längtan ro.

Ja, fåfängt ständigt vändes

emot ett mål vår färd

om ledning oss ej sändes

från en oändlig värld.

1 februari 1910

Minnenas ros. Av Ester Ohlsson, 14 år.

Den doftar ju ännu den vissnade ros
som för längesedan du brutit.
Fast skönhet och liv hava flytt sin kos
med året som har förflutit.
Och minnet från dagen då rosen du bröt
ej har det förbleknat med året.
Nog minns du väl än hur av doften du njöt?
Nog minns du den stunden den våren?

21 juni 1910

Jag står vid början av min ungdomstid
ej sång ej lek på blomsterlid
Ej mödan ens betvingar
sorgens starka vingar
mot okänt mål jag svingar.

Sorgen och insikten gör ont 23 juni 1910

Viktor förlovad!
Min Viktor förlovad!!
för alltid borta för mig..
Vad är att gråta
fatta mod, fast hoppet ej står åter
Tag dock som tröst och varningsord
att fåfänga tårar du gråter.

24 juni 1910

Låt mig på gräsets bäddar
sjunka i skymning lång,
o somna där skogens träd
sjöngo för oss en sång,
slumra vid granarnas susande
sorgsna, ”det var en gång”.

Nu har slutsaluten smattrat
å mitt liv är förödt
Ty hoppet nu fullständigt dödt.

Kyrkogårds VANDRING.se